

Gorski list

Uvodna riječ

Dragi čitatelji, nadam se da Vam je akademска godina krenula uspješno i da se ne sekirate previše. Znam da je puno posla i da prvi ispit ukucaju na vrata pa Vas pozivam da se udobno smjestite i pročitate ovaj broj Gorskeg lista. U ovom broju imate prilike proći kroz sve izlete pijandura u zadnjih mjesec dana, proći kroz memoare našeg Viktora ili samo proći kroz naše klasične rubrike i možda čak pronaći što sljedeće kuhati. L.B.

Izlet na Veliki Drgomalj

Naše subotnje jutro 14.10. započelo je nalaženjem ispred KSET-a te ukrčavanjem u tri vozila koja će nas odvesti do Delnice. Ugodna vožnja krenula je oko 8 i 20 i već oko 10, oblačili smo svoje gojze i pripremali se za jedan stvarno veoma lagani uspon do vrha Veliki Drgomalj. Staza je bila veoma jednolična (priznajemo), ali unatoč tome, puna zabave! Laganim korakom i žamorom od odlične zabave već smo za nekih sat i pol bili na vrhu. Na vrhu nas je čekao predivan pogled, poprilično opak vjetar (ok nije bilo tak strašno), i križ – pored kojeg smo uslikali odlične slikice. Najeli smo se i napojili hrane koju smo si sami donijeli, i istom stazom se uputili dolje. Ali to nije sve! Ovo penjanje nije bio jedini dio ovog genijalno organiziranog izleta, već smo naše kolege Pijandure počastili jednom poslasticom za oči, a to je bio

Izvor Kupice. Do izvora smo hodali još 20ak minuta, ravnom stazom. Kad smo stigli nismo mogli vjerovati što gledamo – boja izvora za koju ne možeš vjerovati da na svim slikama koje si video nije bila posljedica efekata – nego je izvor stvarno jarke tirkizno plave boje. Apsolutno preporučujemo. Kad smo se nagledali i poslikali, na putu natrag smo se pored neke kućice malo odmorili, i krenuli svoj put natrag prema Zagrebu. Sve u svemu, jedan jako opušten izlet i uživanje u prirodi i vjerujem da su se svi vratili doma sretni i schillani. L.D.

Brucoše u planine

Prošlu subotu smo Doria i ja poveli razne ljude na najbolju tj. istočnu stranu Medvednice, među raznolikom ekipom se našao sasvim pristojan broj Pijandura, pokoji KSET čovjek te mnogi studenti koji polažu tjelesni. Među njima bih istaknuo brucoše, jer upravo je ovo bio izlet gdje njih (brucoše) vodimo na (u) Medvednicu (planine). Nakon jutarnje kave u voljenom Voljenom Vukovaru, zet nas je preveo od Dubrave do Vidovca gdje je početak naše staze. Jednom chill makadamskom stazom smo se penjali do PD Gorščica, tempo je bio sasvim dobar, tjelesni ekipa se nije došla zajebavati. Na Gorščici smo uživali u palačinkama koje nam je teta radila, neki su se razočarali što Linolada Gold ima komadiće nekakve, a neki su samo hengali s raznim životinjama koje trčkaraju oko doma, zapravo nije ih baš puno trčkaralo jer je na sreću bilo više mačaka nego pasa pa su samo

vibeale na suncu. Nakon dugog odmora, nastavljamo svoju avanturu planinareći do PD Lipa. Putem stajemo na vidikovcu koji ima stvarno genijalan pogled na prirodu. Baš picturesque. Tolko dobru fotku imam da sam poslao mami i stavio na story, a to je najvažnije. Nastavili smo dalje, došli do Lipe koja je uvijek prekul zbog onog Eiffelovog tornja iza doma na koji se može popeti i chillat, uživali smo i u raznoj hrani koju dom prodaje. Nakon još jednog većeg odmora krećemo nizbrdo do Čučerja. Putem dolje smo u najboljoj namjeri čekali ekipu koja je bila sporija od nas, al ispalio je da ipak nisu sporiji nego su samo išli drugim putem, tako da se nas par pomalo izgubilo, al je GOAT Marta već tradicionalno došla u spas i izorganizirala naš sigurni povratak u grupu. Svi smo živi i zdravi došli u Čučerje na bus koji nas je vratio u Dubravu. Ekipa je bila zadovoljna izletom, podijelili smo im pi stickere, zainteresirani su bili za sekciju, tak da je alternativni naziv izleta: Brucoše u pijandure. I.K.

Šahovski zadatak

Crni je na potezu i matira bijelog u 2 poteza.

Studentski vremeplov I: Proust za siromašne

Na nekom od gužvovitih KSET-ovih dogadaja pritisnut biološkim potrebama izdjem iz kluba i uputim se prema špaliru postavljenih prijenosnih zahoda za mnogobrojne posjetitelje. Ulazeći u jedan, ne zamijetim da se vanjskim izgledom blago razlikuje. Firma koja ih je dala u najam je pobrkala lončice i među silnim zahodima postavila jedan TARDIS, a ja sam sada u njemu. I dalje sam melankoličan oko završetka studija pa odabirem otpovljati na isto mjesto, ali kojih pet godina unazad. Ovdje ovaj prozni predložak staje, a ja nastavljam s malom retrospektivom kako se i koliko ovaj fakultet promjenio u očima jednog posve prosječnog studenta. Sudeći po pričama mojih prijatelja, birokracija oko upisa fakulteta bilo je začudno jednostavna. Tog vrućeg srpnja doputovao sam sa svim papirima, u skriptarnici preuzeo obrazac za upis i platio trošak, malo pričekao u redu, predao papire i to je bilo to. Čudo jedno! Tada sam se priključio velikoj generaciji bručaša koji će prvi studirati po ganc-novom nastavnom programu nazvanom tako jednostavno, a tajanstveno: FER3. Nastavnici su tu dugo najavljuvani promjenu dočekali jednako spremno kao dijete koje je zaboravilo na maminu zamolbu da izvadi meso iz zamrzivača. Literature NIJE bilo: primjerice za Matematičku analizu 1 i Linearnu algebru krpali smo se knjižicama iz pokojne Matematike 1 koju su ta dva predmeta zamijenila. Istina, novi predmeti su dobili svoju literaturu, ali knjižice su se izdavale na tjednoj bazi, kao da smo predani zaljubljenici Alana Forda, a ne studenti premijernog tehničkog fakulteta u državi. Naravno, nije sve bilo grozno. Za ponudu u opjevanoj Cassandra bih i pred sudom rekao da je bila bolja. Studenti će uvijek gundati da je prije bilo bolje, ali za

razliku od njih ja sam doista u pravu. Što je točno bilo bolje? Ne mogu se sjetiti, ali ponuda je bila raznovrsnija: nije baš svaki dan bila kupus salata, a lazanje su redovno bile u optjecaju. Od menze do nekih daljih prostora fakulteta ima nezanemarivo hodanja, a putokaza tada nije bilo. Ni onda, a ni sada ne znam koja je dvorana B1 a koja B4, ali sada mi ih je barem lakše naći. „Vaš faks je k'o aerodrom!“, rekla mi je prijateljica pri posjetu fakultetu. Pored svega navedenog, promjena koja je najviše promijenila stjecanje znanja vjerojatno je propast neprežaljenog foruma fer2net i pripadajućeg repozitorija fer2materijali. Ovo formativno iskustvo zaslužuje detaljno prisjećanje i zato će se ovaj članak preliti i u idući broj. Čitamo se u prosincu! V.C.

Izlet na Grintovec

Pijandure su konačno zaputile prema Sloveniji, spremni preći granicu prljavog Balkana i predivne zapadne Europe. Sara je pinkicu kasnila (jako balkanski od nje), međutim Val je kao pravi Mitteleuropljjanin koji misli 10 koraka unaprijed to predvidio i uračunao u vrijeme polaska. Krećemo prema Sloveniji, prigodno slušajući „9 hiljada“ (on te voli duže, ja pijem gemište). Prolazimo pored gaserskog doma. Prije početka hodanja, svakoga se opskrbilo jednim Laškim pivčetom u slučaju napada medvjeda. Staza je dosta strma, u prvom dijelu hodamo kroz šumu, a kasnije šuma nestaje te ostaje samo sipar i sunce. Vremena za pauze nema mnogo pa nastavljamo što brže do planinarskog doma. Tamo Luka naručuje zasluzeni kruh, kojeg mu slovenska planinska baba pokušava oteti. Uspješno se brani te puni svoj trbuš slasnim kruhom. Kako bi put lakše prošao, u čajeve se toči medena rakija. Dio ljudi ostaje u planinarskom domu, a ostatak kreće prema vrhu. Put do vrha kao

da traje cijelu vječnost, no nekako uspijevamo doći. Na vrhu visokom 2557+1 metara nas dočekuju žutokljune galice, koje hranimo orašastim plodem i smokvama, njihovom prirodnom dijetom. Kasnije postaju bahate, pa očekuju da će dobiti i baklju. Srećom diplomat Drago je svojim diplomatskim vještinama postigao kompromis te ih zadovoljio suncokretovim sjemenkama. Nakon što nas je vjetar dobro napuhao, krećemo se spuštati prema domu. Staza sada postaje nestabilnija od mentalnog zdravlja prosječnog člana dramske sekcije. Sipar izmiče pod nogama, orkanski vjetar, gladne krivočne ovce posvuda. Mašala, ostalo je smokava pa je diplomat Drago ponovo ispregovarao da ovce pojedu smokve, a ne nas. Drago je očito koristio Cezarovu taktku divide et impera pa je najveća ovca krenula napadati druge manje ovce. Kod doma obavljamo grupno slikanje s imaginarnom zastavom te krećemo prema autima. Sada staza postaje još strmija i opasnija, no zahvaljujući Sarinim lovačkim pričama vrijeme brže prolazi i lakše se spuštamo. Zadnjih sat vremena hodamo po mraku i kosti počinju boljeti. Štapovi više ne pomažu. Val se tješio mislima o Rimskom Carstvu, pokušavajući sebe zamisliti kao cara Dioklecijana koji u Dalmaciji uzgaja i dimi blitvu mjesto da spasi raspadajuće carstvo. Po povratku se hranimo keksima iz Lida umočenim u voćni jogurt te krećemo nazad za svoj dobro poznati priprosti Balkan. E.K.

Užasi zapadne Medvednice

Rano subotnje jutro. Bus za Bistru nikad nije vidio toliko ljudi. Bio je napola pun. Došli smo u selo i zaputili se užbrdo. Po ulasku u šumu, pala je gusta magla. Magla od koje se poludi. Magla koja kao da ude u mozak i navodi na zlo. Od tog trena, karte više nisu imale svrhu.

Uputili smo se hrabro u avanturu, misleći kako će magla samo ispariti u nekom trenutku, kao što to magla inače radi. Na momente se činilo kao da se prorijedila i da su misli jasne, no to je samo fora koju magla baca da se opustiš. Odjednom, čuju se krikovi kao u vještice. Neiskusni planinari su se prepali, ali naš Perica im je objasnio kako je to vještice koja čuva Kamene svate. Došli smo joj pred kuću, no nije nje bilo. "Ošla sam nabrat gljiva, brzo se vraćam!", pisalo je na vratima. Sjeli smo za stolove, a magla se zainatila pa sjela s nama. Nakon kratkog odmora, zaputili smo se na vidikovac. Od magle se nije ništa vidjelo, ali mi smo bili sretni što gledamo s vidikovca. Magla se još dodatno zagustila tamo, ne bi li nas omela u putu. Iduće odredište – Slap. Put više ne postoji. Od magle se više ni stabla ne vide, zvukova nema. Spokojna tišina nas je obuzela. Odjednom pada mačka s neba. Vrijeme se usporilo na 0.25 bazične brzine, a tokom pada se mačka pretvorila u vješticu. "Idite pravo pa desno" kaže ona i nestane. Grupa je bila prestrašena, ali hrabri Perica se sabrao i pratio vještičiju uputu. Vodio je grupu pravo, pa kad je došla provalija, skrenuli smo desno, kao što je uputa kazala. Dolazak na križanje 2 staze. Skrenuti blago uljevo ili nastaviti ravno, bilo je pitanje. Familija vjeverica tad se spustila sa stabla i krenula lijevim putem. Pratili smo vjeverice do spuštanja staze. U daljini se čuo slap. Perica je načulio uši te vodio do slapa. Došli smo do slapa, poredali se po mostu i krenuli jesti. Magla se poduplala u tih pola sata koje smo tamo proveli. Perica više "ne gubimo više vrijeme, treba doći na tjeme!". Uputiše se družina na vrh. Nakon 2 sata puta, naišli smo na sjenicu i 5 klupa. Tamo smo sjeli, a magla što nas je pratila se dodatno zagustila. Bila je već toliko gusta da se hodanje činilo kao plivanje. Krenuli smo dalje, znali smo da smo blizu. Nakon kratkog hoda, došli smo do vrha, te se začu glas iz nebesa "Hrabri moji planinari! Stigli ste do vrha, a kao nagradu uklonit ću ovu maglu da bi sretno stigli kući!" I.S.

Recept za bučnicu

Znate ono kad u osnovnoj pišete sastavak "Jesen u mom kraju" ili "Što meni znači jesen". Kao jednoj Neretvanki mi nikad nije bilo ni na kraju

Izlet na Veliki Drgomalj

pameti da će mi jednog dana jesen značiti bučnicu ili pitu od tikve na planinarskim domovima, ali hvala Pijandurama na promjeni perspektive. Netko tko zapravo ima zagorske korijene mi je jednom rekao da su ljetne buče/bundeve/tikve bolje za pite nego jesenske, ali kako mi u glavi još nije soup season, donosim ovaj recept.

Sastojci: (omjeri mi nisu jača strana, idite po vajbu, ne treba biti pretekuće)

- Gotovo tjesto za savijače
- Jedno malo kiselo vrhnje
- 500g svježeg sira
- Sol
- 2 jaja
- Pola buče/bundeve/tikve, bilo koje valjda, ne znam, mislim da je OG uljna tikva, al ja sam koristila i neke zelene i one narančaste
- Maslac za mazanje tjesteta

Postupak je kako slijedi. Naribati buču u posudu, posoliti i ostaviti između 15 i "zaboravila sam da ovo postoji" minuta, bitno da se može istisnuti voda u

sljedećem koraku. Istisnuti vodu iz buče rukama grumen po grumen ili u čistoj krpi. Dodati vrhnje i svježi sir u mješavinu, probati i dodati još soli ako nedostaje. Umiješati 2 jaja u smjesu. Otopiti maslac i staviti grijati pećnicu na 200 stupnjeva. Premazati jedan list tijesta maslacem i na njega staviti drugi (ponoviti još jednom ako volite deblje tjesto). Po dužoj strani u donju trećinu ili polovinu (ovisi koliko napunjeno želite da bude) staviti nadjev. Lagano presaviti kraće krajeve kao da radite burrito da cijeli fil ne iscuri sa strane i zarolati prema gore do vrha. Položiti "ruku" pite na pleh tako da rub koji viri bude s donje strane. Ponoviti dok ne potrošite smjesu ili listove. Na kraju pitu premazati maslacem. Peći pitu 30 minuta na 200 stupnjeva, pred kraj možete malo pojačati da bude još hrskavije, ali nemojte zaboraviti da postoji. Najbolje se jede još topla s vrhnjem preko, ali ja je volim nakon 2 dana hladnu iz frižidera jer je kompaktna i sjeća me na ovu hladnu s planinarskog doma. Bon appetit! D.F.

Izlet na Grintovec

Cajka mjeseca

Mile, Sinan, Kemal, Dragana, Šemsu i Južni Vetar - Jači nego ikad

Štovani čitaoci najskuplje rubrike voljenih nam zelenih listova, iako se ne preplaćujem na onu narodnu: "hvalite me usta moja", ipak držim kako od ovomjesečne numere nema tvrde. Tko bi drugi uspio ponovno spojiti pet legendarnih pjevača čije se pjesme iz davnih osamdesetih godina i dalje čuju po kafanama, budžacima i domovima vjernih obožavaoca, osim najpopularnijeg pratećeg benda regije? Tko je toliko velik da je pod svojim krilom lansirao karijere mnogih pjevača, što srpskih, što bosanskih? Pogađate, vapite, odgovor je naravno - Južni vetar. Ova numera opet je dovela na stari kazan najveća imena novokomponovane narodne muzike; pripremite se za Milu Kitića, Sinana Sakića, Kemala Malovića, Dragana Mirković i, kako bismo mogli zaboraviti, veliku Šemsu Suljaković u ovom jedinstvenom kvintetskom momentu. Ako vas samo popis izvođača nije nagnao da odmah pohitate i skenirate blagopostavljen QR kod na videospot pjesme, svakako bi vas tema ove pjesme mogla. Baš kao što je Južni vetar uspio okupiti ove velike zvijezde, pjesma se bavi upravo ponovnim susretom i rasplamsavanjem nekad izgubljenog. Mogla bi se paralela povući i s našom neizvjesnom budućnošću; kako i dalje ne znam što će biti s našim drugim domom, možemo se samo veseliti ponovnom susretu poslije obnove fakulteta među dobro nam znanim zidovima kotlovnice. Za kraj, sigurno se pitate zašto sam postavio videospot ove pjesme, što dosad nisam radio. To možete jednoj i jedinoj kumi dijasporske videoprodukcije i satelitskih valova pri satelitu Eutelsat W2, Dragani Mirković i njenoj DM SAT televizijskoj kući koja nam je omogućila ovo audiovizualno remek-djelo. Istu,

naravno, možete podržati slanjem SMS-a u svakodnevnu emisiju Mužički SMS chat. Stoga, dragi moji, uživajte, i do idućeg slušanja! M.B.

Vic

Ulazi Cezar u birtiju i govori šankeru:

- „Može molim te martinus?“

Šanker zbumjeno priupita:

- „Mislite martini?“

- „Ne hvala, samo ču jedan.“

7	2	5	3				1	
6		1		9				
6		8					5	
5		6			2			
1	8						6	
							6	
4							2	
2		3		6	5		9	

Rješenje prošlog broja

1	4	8	5	6	3	7	2	9
3	7	2	9	8	1	4	6	5
6	5	9	2	7	4	3	1	8
4	6	3	1	5	2	9	8	7
7	9	1	4	3	8	6	5	2
2	8	5	7	9	6	1	4	3
9	1	7	8	4	5	2	3	6
8	3	4	6	2	7	5	9	1
5	2	6	3	1	9	8	7	4

Pijandura mjeseca

Pijandura:

★ ★

Planinar:

★ ★ ★ ★

Dobar dan dragi čitatelji, vjerojatno ste primijetili kako je u zadnje vrijeme zahladilo, temperature padaju a dani su kratki. To me asociralo na ovomjesečnu pijanduru, ona je kratka, zbog nje momci padaju na koljena a ona je Greta Goll Vasari (GGV). Na pitanje zašto studira francuski, odgovorila je kratkom pričom. Prvo sjećanje koje ima u životu koje ima je kada joj je teta iz jednog francuskog sela donijela domaći sir francuske recepture, okusa dovedenog do savršenstva. Kada ga je okusila, nije mogla razmišljati o tom siru. Godine su prolazile, sne joj je proganjao taj famozni sir. Sa 7 godina je odlučila da će otići u to selo i kupiti sir. Spremila je ruksak, obula gojzerice i krenula u avanturu. Došla je do Alpa, bacila pogled u daljinu i rekla "ako je mogao Hannibal sa slonom, mogu i ja s ruksakom". Nakon 7 dana došla je u selo kod majstora za sir, ali nisu se razumjeli pa je odlučila da će naučiti francuski jezik. Na tom putovanju je shvatila da obožava prirodu i planinarenje. Od svih vrhova na kojima je bila, najdraži joj je prvi jer nije idući vrh nije nadmašio uzbuđenje koje je osjećala kada je prvi put vidjela svoj grad iz ptice perspektive. Uz kulturu i prirodu, voli i životinje. Mačke su, kaže, odlične cimerice. Uredne su, zabavne i vole spavati, no ipak nisu bolje od peradi. "Najvolem kad mi kokoš jaje snese". A za više zanimljivih priča pokušajte ovu mačku uhvatiti u KSET-u. I.S.

Planinarska sekacija KSET-a

pijandure.kset

make love, not war